

Súd: Mestský súd Bratislava I
Spisová značka: B2-3T/118/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214010664
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kresl
ECLI: ECLI:SK:MSBA1:2025:1214010664.66

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kresl, PhD. a prísediacich Mgr. Petra Buzáša a Mikuláša Bundzíka, v trestnej veci obžalovaných F. L., nar. XX.XX.XXXX v Z. a G. X., nar. XX.XX.XXXX v Z., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.06.2025, takto

rozhodol:

Obžalovaní

F. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom Š. U.. Č.. XXXX/XX, t.č. v ÚVTOS Ilava

G. X., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom B. G. XX, Bratislava

sa podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j ú

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II zo dňa 05.08.2014, č.k. 4 Pv 601/13/1102-48, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že F. L. a G. X., dňa 07.09.2013 v čase okolo 22:30 hod v Bratislave na B. ulici spoločne olúpili poškodeného O. O. tým spôsobom, že S. Z. chytil poškodeného W.. O. O. rukou okolo krku a držal ho, aby sa nemohol brániť, V. K. prehľadal poškodenému predné vrecká bundy a nohavíc, pričom z predného vrecka nohavíc mu vybral mobilný telefón zn. Sony Xperia Tipo v hodnote 140 Eur, G. X. prehľadal poškodenému zadné vrecká nohavíc, z ktorých vybral peňaženku a podal ju V. K., ktorý ju spoločne s F. L. prehľadali a V. K. z nej vytiahol 10,-Eur, ktoré si ponechal, pričom následne sa poškodený O. O. snažil získať späť svoj mobilný telefón, na čo sa W. L. zahnal na neho päšťou a povedal mu, že ak nevypadne, tak ho zbije, čím takto spoločne spôsobili poškodenému O. O. škodu vo výške 150,-Eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

odôvodnenie:

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II podal dňa 07.08.2014 na Okresný súd Bratislava II obžalobu č.k. 4 Pv 601/13/1102-48 zo dňa 05.08.2014 na obžalovaných W.. S. Z., nar. XX.XX.XXXX v

Z., W.. W. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., F. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., G. X. nar. XX.XX.XXXX v Z. a V. K., nar. XX.XX.XXXX v Z., v bode 1/ obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe podanej obžaloby.

Vo vzťahu k obžalovaným (t.č. už právoplatne odsúdeným) W.. S. Z., nar. XX.XX.XXXX, W.. W. L., nar. XX.XX.XXXX a V. K., nar. XX.XX.XXXX okresný súd právoplatne rozhodol rozsudkom č.k. 3T/118/2014-453 zo dňa 11.11.2014, ktorým týchto obžalovaných uznal vinnými zo spáchania predmetného skutku a uložil im príslušné tresty. Vo vzťahu k menovaným obžalovaným je tak rozhodnutie o skutku právoplatné.

Vo vzťahu k obžalovaným F. L., nar. XX.XX.XXXX a G. X., nar. XX.XX.XXXX súd vo veci vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, výsluchom poškodeného O. O., výsluchom svedkov S. Z., V. K. a W. L., a tiež oboznámením listinných dôkazov, a to zápisnicami o rekognícii z 20.09.2013, zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, odpoveďou na lustráciu ZVJS a aktuálnym odpisom registra trestov na obžalovaných.

Obžalovaný F. L. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení ku skutku odmietol vypovedať.

Obžalovaný G. X. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení ku skutku odmietol vypovedať.

Poškodený O. O. na hlavnom pojednávaní uviedol, že prítomného obžalovaného G. X. nepozná. V predmetný deň bol vo Vrakuni na hodoch, keď s kamarátmi odchádzal, oslovila ich skupina viacerých chlapcov, jeho kamaráti odišli, zdráhali sa ďalšej komunikácie s nimi. Poškodený na mieste ostal sám, jeden zo skupiny ho chytil za rameno, potom ho začali šacovať. Nepamätá si, koľko ich bolo, kto presne tam bol ani nič viac. Jedného zo skupiny poznal, bol to W. alebo W. L., poznal ho z videnia z Vrakune. Bol mu odcudzený mobilný telefón a nejaké drobné, inak mu neboli spôsobené žiadne zranenia.

Svedok S. Z. (medzičasom právoplatne odsúdený) na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení odmietol vypovedať.

Svedok V. K. (medzičasom právoplatne odsúdený) na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení odmietol vypovedať.

Svedok W. L. (medzičasom právoplatne odsúdený) na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení odmietol vypovedať.

Zo zápisnice o rekognícii z 20.09.2013 vyplýva, že poškodený s istotou opoznal obvineného S. Z. ako osobu, ktorá ho dňa 07.09.2013 lúpežne prepadla

Zo zápisnice o rekognícii z 20.09.2013 vyplýva, že poškodený s istotou opoznal obvineného V. K. ako osobu, ktorá ho dňa 07.09.2013 lúpežne prepadla.

Z odpisu registra trestov GP SR na obžalovaného F. L. vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 8 krát súdne trestaný, a to za rôznorodú trestnú činnosť (drogová trestná činnosť, majetková trestná činnosť, trestný čin nebezpečného vyhrážania, trestný čin obmedzovanie osobnej slobody, a iné).

Z odpisu registra trestov GP SR na obžalovaného G. X. vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 15 krát súdne trestaný, a to za rôznorodú trestnú činnosť (najmä majetková trestná činnosť a násilná trestná činnosť, trestný čin lúpeže, a iné).

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu vecí je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Primárnym cieľom tejto zásady je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom trestného konania a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov, spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu. (Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013).

Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu vecí preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevyklúčujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t.j. v pochybnostiach v prospech obvineného. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/8/2018 z 20. februára 2019).

Na preukázanie toho, či sa skutok, pre ktorý bola osoba obžalovaná, stal, ako i na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych i nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov a skutočností, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, t.j. či sa skutok stal, či z jeho spáchania obžalovaného spoľahlivo usvedčujú a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného právneho záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. To platí obzvlášť vtedy, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, pričom rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. V trestných veciach musia byť dôkazy totižto nad slinko jasnejšie (lat. In criminalibus probationes debent esse luce clariores).

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Na základe vykonaného dokazovania súd po zhodnotení všetkých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom, podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré bolo založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral, dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním, a to aj s poukazom na medzičasom právoplatné odsúdenie spoluobvinených osôb bolo preukázané, že skutok, ktorý bol predmetom obžaloby, sa stal. Vykonaným dokazovaním sa však nepodarilo preukázať, že na skutku sa podieľali aj obžalovaní F. L. a G. X., a teda skutok spáchali spôsobom opísaným v obžalobe.

Obžaloba v predmetnej trestnej veci bola opretá najmä o výsluchy svedkov či poškodeného z prípravného konania a rovnako o výsledky vykonanej rekognície z 20.09.2013. Týmito dôkazmi, v spojení s vyhláseniami o vine v zmysle § 257 písm. b) Trestného zákona obvinenými S. Z., W. L. a V. K., však bolo preukázané spáchanie skutku už medzičasom menovanými odsúdenými.

Pokiaľ však ide o obžalovaných F. L. a G. X., v konaní nebol zabezpečený žiaden priamy a dokonca ani žiaden nepriamy dôkaz o tom, že by sa mali dopustiť konania, ktoré sa im kladie za vinu, a to lúpeže na poškodenom O. O.. V prípade obžalovaného G. X., tento od počiatku konania odmietal, že by sa na skutku akokoľvek podieľal, na hlavnom pojednávaní po zmene zákonného sudcu odmietol ku skutku vypovedať, pred zmenou zákonného sudcu spáchanie skutku popieral. Vo vzťahu k tomuto obžalovanému neexistoval žiaden dôkaz, na základe ktorého by bolo možné vyvodiť, že by sa spoločne s ďalšími osobami podieľal na lúpeži, dokonca sám poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 12.06.2025

na otázku prokurátora, či pozná tu prítomného obžalovaného (obž. X. pozn. súdu) odpovedal záporne. Poškodený či svedkovia nevytvoreli o účasti obžalovaného na skutku, obžalovaný nebol ako páchatel opoznaný ani počas rekognície. V prípade obžalovaného X. sa možno domnievať, že v deň spáchania skutku bol spoločne s ďalšími osobami na hodoch vo Vrakuni, avšak jeho prítomnosť na hodoch, alebo dokonca aj stret s poškodeným ešte nemohol predznamenat', že sa podieľal aj na lúpeži spôsobom, aký mu bol kladený za vinu za situácie absolútneho dôkazného „vákua“.

Pokiaľ ide o obžalovaného F. L., aj tento na hlavnom pojednávaní po zmene zákonného sudcu ku skutku odmietol vypovedať. Obžalovaný F. L. sa síce vo výpovedi v prípravnom konaní ku skutku priznal, následne spáchanie skutku poprel, na hlavnom pojednávaní dňa 14.01.2021 sa opätovne priznal, pričom na hlavnom pojednávaní dňa 03.04.2025 po zmene zákonného sudcu ku skutku odmietol vypovedať. Pre súd bola relevantná práve výpoveď obžalovaného z hlavného pojednávania z 03.04.2025 (v rámci ktorej odmietol vypovedať), nakoľko táto bola učená po tom, ako obaja obžalovaní po zmene zákonného sudcu vyjadrili svoj výslovný nesúhlas so smenou senátu a požiadali o vykonanie hlavného pojednávania odznova. Súd preto postupoval v zmysle § 277a ods. 1 Trestného poriadku, hlavné pojednávanie vykonal odznova a teda neprihliadal na do toho momentu vykonané hlavné pojednávania. Ustanovenie § 277a ods. 2 Trestného poriadku síce hovorí o tom, že vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/ezbierky-fe/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20250701>> alebo <<https://www.slov-lex.sk/ezbierky-fe/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20250701>> urobené na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní, ako aj uznesenie súdu podľa § 257 ods. 7 <<https://www.slov-lex.sk/ezbierky-fe/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20250701>> a <<https://www.slov-lex.sk/ezbierky-fe/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/20250701>> vyhlásené na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní si zachovávajú svoje účinky aj na novom hlavnom pojednávaní, súd však neakceptoval priznanie sa obžalovaného na hlavnom pojednávaní pred zmenou senátu, pretože ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania zo 14.01.2021, k vyhláseniu uznesenia súdu, ktorým by prijal vyhlásenie obžalovaného F. L. v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku napokon nedošlo. Pokiaľ ide o priznanie sa obžalovaného v prípravnom konaní, na tomto mieste súd akcentuje na to, že prokurátor aj napriek vedomosti o tom, že obžalovaný F. L. v prípravnom konaní priznal svoju vinu, na hlavnom pojednávaní po tom, čo obžalovaný odmietol vypovedať, nenavrhol prečítať jeho výpoveď z prípravného konania, čím zapríčinil, že súd túto výpoveď do procesu dokazovania nemohol zahrnúť.

Poškodený O. O. na hlavnom pojednávaní rovnako neusvedčoval obžalovaných zo spáchania skutku, ako bolo uvedené vyššie, obžalovaného G. X. dokonca nepoznal. Poškodený si na okolnosti spáchania skutku, osoby, či spôsob spáchania nespomenul, čo je napokon aj pochopiteľné vzhľadom na uplynutie významnej doby od spáchania skutku a to viac ako 10 rokov. Pokiaľ ide o svedkov - odsúdených pre tento skutok, všetci svedkovia po zákonom poučení súdom využili svoje právo a odmietli vypovedať. Súd odopretie výpovede akceptoval, a to aj napriek tomu, že svedkovia už za skutok právoplatne odsúdení boli a v čase konania hlavného pojednávania neexistovalo riziko privodenia si trestného stíhania pre tento skutok.

Na tomto mieste súd poukazuje na to, že svedok je významným a nezastupiteľným prvkom v trestnom konaní, pretože vypovedá o skutočnostiach, ktoré priamo a bezprostredne vnímal svojimi zmyslami. Každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánu činného v trestnom konaní (súdu) a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie (tzv. všeobecná svedecká povinnosť). Všeobecná svedecká povinnosť však nie je absolútna, pretože samotný Trestný poriadok predpokladá z tejto povinnosti výnimky, ktorými sú zákaz výsluchu svedka a právo svedka odoprieť výpoveď. Aj keď podľa ustálenej praxe súdov a podľa teórie trestného práva je v konaní pred súdmi dokazovanie výpoveďou svedka založené na všeobecnej povinnosti svedčiť, ktorú možno aj vynucovať podľa ustanovení Trestného poriadku, nemožno opomenúť, že právo svedka odoprieť výpoveď, za podmienok určených zákonom, je dôsledkom ústavnej ochrany proti sebaobviňovaniu uvedenej v článku 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Právo svedka odoprieť výpoveď, ak by svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobám uvedeným v ustanovení § 130 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku, je dôsledkom ústavnej ochrany pred takouto povinnosťou (článok 47ods. 1 Ústavy SR, resp. článok 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Táto zásada má prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania v zmysle § 1 Trestného poriadku, a to aj vtedy, ak by v konkrétnej veci mohla viesť k dôkaznej núdzi. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/4/2011 z 8.3.2011, judikát R 35/2008)

Skutočnosť, že osoba bola pôvodne spoluobvinená a toto procesné postavenie zaniklo napríklad v dôsledku právoplatného odsúdenia alebo zastavenia trestného stíhania, prípadne vylúčením veci zo spoločného konania, nebráni tomu, aby sa táto osoba vo veci proti bývalému spoluobvinenému vypočula ako svedok, pričom zápisnicu o výpovedi, ktorú osoba, ktorá sa vypočúva ako svedok, urobila v procesnom postavení spoluobvineného, možno prečítať za podmienok § 263 ods. 3 Trestného poriadku. Ak sa však svedok, ktorý bol pôvodne spoluobvineným, materiálne zúčastnil na trestnom čine obvineného, proti ktorému vypovedá, resp. má vypovedať, má vždy právo odmietnuť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku - a to aj vtedy, keď sa trestné stíhanie proti nemu už právoplatne skončilo (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tz 5/2006).

Aj napriek tomu, že v tomto prípade by sa mohlo javiť, že v prípade svedkov (medzičasom právoplatne odsúdených) S. Z., W. L. a V. K. už riziko trestného stíhania pre skutok na podklade obžaloby zaniklo, a tým naopak vznikla ich povinnosť svedčiť a vypovedať, nemožno prirodzene vopred vylúčiť, že v rámci výpovede by sa mohla objaviť aj taká situácia, ktorá by pri materiálnom porovnaní predošlého odsúdenia a obsahu následnej svedeckej výpovede mohla odôvodniť legitímne uplatnenie práva svedka odoprieť výpoveď s poukazom na § 130 ods. 2 Trestného poriadku (obdobný záver konštatoval aj Ústavný súd v uznesení I. ÚS 1/2024-9).

Súd akceptoval odopretie výpovedí svedkov, a tak ani z týchto výpovedí nebolo možné vyvodzovať a založiť na nich záver o spáchaní skutkov obžalovanými. Možno sa, a aj to nie s istotou, domnievať, že v deň spáchania skutku boli obaja obžalovaní spoločne s už odsúdenými na hodoch vo Vrakuni či na mieste spáchania skutku, uvedené je však len domnienkou, nie preukázanou skutočnosťou. O to viac, že k spôsobu, akým sa mali obžalovaní dopustiť spáchania skutku, nesvedčal žiaden z dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Ak aj v prípravnom konaní boli zabezpečené dôkazy, ktoré eventuálne mohli v procese dokazovania obstáť, a na základe ktorých by bolo možné vysloviť iný záver, procesnú aktivitu a zodpovednosť za ich vykonanie na hlavnom pojednávaní nesie výlučne prokurátor, nie súd. Uvedené úzko súvisí s fundamentálnou zásadou trestného konania, a to zásadou kontradiktórnosti konania, ktorá je esenciálne podmienená zásadou rovnosti strán. Zásada kontradiktórnosti totižto determinuje pasívnu rolu súdu pri dokazovaní v rámci súdnej časti trestného konania, keďže súd dokazovanie spravidla prenecháva stranám hlavného sporu a vedľajších sporov. Rozsah dokazovania v súdnej časti určuje primárne prokurátor prostredníctvom obžaloby. Súd proces dokazovania síce korigovať môže, nemôže však preberať iniciatívu a základnú úlohu prokurátora - navrhovať dôkazy, pretože tým by narušil svoje postavenie nezávislého arbitra sporu.

Náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku (podanie obžaloby) predpokladá dostatočné objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že sa skutok stal, skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť.

Prokurátor nemôže vyvodzovať náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku len z domnienok a hypotéz, pretože takýto stav vyvoláva vážne pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci a v žiadnom prípade neumožňuje úvahy prokurátora o tom, že obvinený by mal byť dôvodne postavený pred súd. Záver prokurátora o náležitom zistení skutkového stavu veci, vyjadrený aj podaním obžaloby, musí mať oporu v zhromaždených dôkazoch.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že koncept spravodlivého a kontradiktórneho procesu predpokladá, že súd by mal v zásade prikladať väčšiu váhu výpovedi svedka, ktorú poskytol v konaní pred súdom, než obsahu zápisnice z jeho výpovede z prípravného konania, za predpokladu, že neexistujú vážne dôvody pre iný záver. Výsluch v prípravnom konaní je totižto v prvom rade procesným postupom, ktorým orgány činné v trestnom konaní zhromažďujú dôkazy na podporu obžaloby v konaní pred súdom, zatiaľ čo súd, ktorý vedie súdne konanie, je povolaný rozhodnúť o vine obžalovaného po spravodlivom posúdení všetkých dôkazov bezprostredne vykonaných v konaní pred súdom na základe

ich priameho preskúmania a bezprostredného vnímania. (rozsudok ESLP zo veci W. F. M.. proti F. zo dňa 05.12.2019 č. XXXXX/XX)

Napokon, spáchanie skutku obžalovanými nemožno vyvodzovať ani z histórie ich trestnej činnosti, keď sa obaja obžalovaní už v minulosti dopustili rôznoodej, najmä majetkovej trestnej činnosti a v prípade obžalovaného G. X. dokonca opakovane aj trestného činu lúpeže. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že trestná minulosť obžalovaných nemôže prejudikovať záver aj o spáchaní tohto skutku, nakoľko sa netýka skutkových okolností, ale len a výlučne osoby obžalovaného. Ak by súd prijal záver, že trestná minulosť obžalovaných je usvedčujúcim hoci aj nepriamym dôkazom o ich vine, tak na strane druhej by musel vice versa pripustiť aj to, že ak by obžalovaní neboli doposiaľ súdne trestaní, tak to svedčí o ich nevine. Takýto záver možno označiť za absurdný. Z trestnej minulosti obžalovaných nie je možné vyvodzovať žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti a už vôbec nie je možné v dokazovaní vychádzať z akéhosi predpokladu, že ak bol niekto v minulosti súdne trestaný či sa voči nemu vedie ďalšie trestné stíhanie, celkom určite sa dopustil aj ďalšej obdobnej či totožnej trestnej činnosti. Trestná minulosť obžalovaného môže byť relevantným údajom vo vzťahu k ukladaniu trestu, keď aj na základe histórie odsúdení si súd vytvára závery o možnosti nápravy a následnom ukladaní primeraného trestu. Dokazovanie v trestnom konaní, či nedostatok usvedčujúcich dôkazov však nie je možné nahrádzať formálnym konštatovaním o odsúdení obžalovaného z minulosti.

S poukazom na vyššie uvedené súd opätovne zdôrazňuje, že odôvodnenie výroku o vine musí byť výrazom úplne jednoznačného, dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie sa stal, skutok vykazuje znaky niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona a tento spáchal obžalovaný ako trestne zodpovedná osoba. Rozsudok opretý len o pravdepodobné zistenia nemá náležitú morálnu váhu a nie je spoločnosťou hodnotený ako akt spravodlivosti. Prezumpcia nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno, pričom je to nakoniec súd, na ktorom spočíva zodpovednosť za náležité objasnenie veci, nie však zabezpečenie a navrhovanie dôkazov, o ktoré má svoj výrok o vine oprieť, a ktoré má na hlavnom pojednávaní vykonať.

Závery vykonaného dokazovania v danom prípade však nevytvárajú dostatočný súvislý rad skutočností na seba nespochybiteľne nadväzujúcich, ktoré by vinu obžalovaných preukazovali bez relevantných pochybností; táto v danom prípade ostala po vykonanom dokazovaní iba v rovine pravdepodobnosti či možnosti, ktorá však nevylučuje možnosť spáchania skutku inou osobou ako obžalovanými, či výlučne už odsúdenými spoluobvinenými, to všetko za skutočnosti, že obžalovaní nie sú povinní dokazovať svoju nevinu. Ani prípadný vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok rozsudku.

Z vyššie uvedených dôvodov okresný súd v predmetnej veci rozhodol tak, že obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že spáchali skutok, ktorý sa im kladie obžalobou za vinu.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Výrok o náhrade škody ma vždy oporu vo výroku o vine (to zn. bez výroku o vine niet odsúdenej osoby, ktorej by protiprávnym konaním vznikla povinnosť nahradiť škodu poškodenému). Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, súd vzhľadom k tomu, že obžalovaných oslobodil spod obžaloby, rozhodol podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku tak, že poškodeného O. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Č. XXXX/XX, Bratislava - O.F., s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306 ods. 2 Trestného poriadku). Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámenie je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku).

Odvolanie môžu podať:

prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307 ods. 1 písmeno a/ Trestného poriadku), a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308 ods. 2 Trestného poriadku), obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku), a to len vo svoj prospech (§ 308 ods. 2 Trestného poriadku),

príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308 ods. 2 Trestného poriadku), zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308 ods. 2 Trestného poriadku),

poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku), a to v neprospech obžalovaného (§ 308 ods. 1 Trestného poriadku). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68 Trestného poriadku).